

Arrest

nr. 128 867 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner legden op 11 juni 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Aalter.

1.2. Verzoekster diende op 25 juni 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 6 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 30 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

Naam: O.(...)

Voor naam: M.(...)

Nationaliteit: Russische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor

-Telefoonfacturen met telefoongesprekken van ten vroegste 22.06.2012,

-E-mail verkeer van ten vroegste 28.11.2011.

-Foto's: twee-tal foto's waar betrokkene alleen op staat.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt op onvoldoende wijze dat het hier om een duurzame en stabiele relatie gaat Immers, betrokkenen hebben noch bewezen dat ze elkaar reeds twee jaar kennen, noch dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Immers, op de voorgelegde foto's die dateren van twee jaar voorafgaand aan de aanvraag staat enkel betrokkene. Het is bijgevolg onmogelijk op basis van deze foto's te beschouwen dat betrokkenen elkaar toen reeds kenden. Verder worden er enkel bewijzen van gesprekken sinds 2012 en mails voorgelegd. Echter, er zijn geen bewijzen van effectieve ontmoetingen aangebracht.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het foutieve administratief dossier heeft overgemaakt. Op basis van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan het beroep echter worden behandeld op grond van de stukken opgenomen in het rechtsplegingsdossier en worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en machtsoverschrijding alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-

beginsel en de “*beginselen van behoorlijk bestuur.*” In haar middel is verzoekster tevens van mening dat “*de rechten van verdediging*” werden geschonden. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De verzoekster heeft op datum van 25.06.2013 een verzoek ingediend tot het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belgisch onderdaan.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden hiertoe, doch in de bestreden beslissing werd ten onrechte geoordeeld van niet.

Dat verzoekster een relatie van meer dan twee jaar heeft met haar partner K(...) B(...) en zij sedert meer dan één jaar feitelijk samenwonen, en zij nu dus ook sedert juni 2013 wettelijk samenwonend zijn.

Dat verzoekster aangaande de relatie en de samenwoning volgende stukken bijkomend wil voorleggen dewelke aantonen dat zij wel degelijk aan alle voorwaarden voldoet, met name:

-verklaring dhr. P(...) D(...) dd. 22.01.2014 houdende bevestiging van een relatie sedert 2011 (stuk 3)

-verklaring mevr. K(...) A(...) dhr. P(...) D(...) M(...) houdende bevestiging van samenwoning sedert november 2011 (stuk 4)

-foto's van verzoekster en haar partner uit 2012-2013 (stuk 5)

-verklaring van wettelijke samenwoning (stuk 6)

-chronologisch overzicht gebeurtenissen door partner van verzoekster (stuk 7)

-andere bewijzen waaruit duurzaamheid van de relatie blijkt (stuk 8)

Dat in de bestreden beslissing expliciet staat vermeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, doch dit niet correct is zoals hierboven geschetst geworden werd en deze foutieve interpretatie een beslissende invloed gehad heeft op de uitkomst van de beslissing.

Dat art. 8 EVRM het recht op een gezinsleven waarborgt.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 49821 dd. 13.07.1993 (Dr. Des Etrangers 1994, nr. 77, blz. 27: “... dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is in het kader van artikel 9 par 3 van de wet van 15.12.1980”).

De beslissing moet dus rekening houden met het welzijn van verzoekster en haar gezin in de zing van art. 8 EVRM.

Dat de hier bestreden beslissing ten eerste dit recht op gezinsleven schendt

Dat in dit verband dient opgemerkt dat het van wezenlijk belang is dat hier sprake is van een recht op gezinsleven en niet als een gunst hetgeen een uitvloeisel vormt van wat omschreven ligt in de hogere wettelijke normen, zoals art. 8 EVRM, dewelke een gewichtig beschermingsniveau toekennen aan het recht op gezinsleven.

Dat zo bv. nog tijdens de parlementaire voorbereiding van de nieuwe wet op de gezinshereniging werd overwogen dat de mogelijkheid tot het uitbouwen van een gezinsleven tot één van de hoekstenen van onze samenleving behoort (zie in dit verband Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen, Pari. St. Kamer, 2010-11, 0443/001).

Dat door art. 8 EVRM er sprake is van een fundamenteel mensenrecht en de overheid ervoor dient te zorgen dat men ook effectief dit recht kan uitoefenen.

Dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met dit recht op eerbiediging van gezinsleven.

Dat hierdoor de wettigheid van de bestreden beslissing ten eerste in het gedrang komt.

Dat dient vastgesteld te worden dat de beslissing tot afwijzing geenszins rechtsgeldig werd genomen.

Dat art. 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging werden geschonden.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken toe:

“-verklaring dhr. P(...) D(...) dd. 22.01.2014 houdende bevestiging van een relatie sedert 2011 (stuk 3)

-verklaring mevr. K(...) A(...) en dhr. P(...) D(...) M(...) houdende bevestiging van samenwoning sedert november 2011 (stuk 4)

-foto's van verzoekster en haar partner uit 2012-2013 (stuk 5)

-verklaring van wettelijke samenwoning (stuk 6)

-chronologisch overzicht gebeurtenissen door partner van verzoekster (stuk 7)
-andere bewijzen waaruit duurzaamheid van de relatie blijkt (stuk 8)"

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en machtsoverschrijding, aangezien zij in gebreke blijft om uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en op welke wijze deze dan geschonden zouden zijn alsook hoe de gemachtigde van de staatssecretaris zich schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.3. In de mate dat verzoekster de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.7. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

"- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

3.8. Verzoekster diende op 25 juni 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart in met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische partner. Verzoekster legde blijkens de bestreden beslissing volgende stukken neer:

“-Telefoonfacturen met telefoongesprekken van ten vroegste 22.06.2012

-E-mail verkeer van ten vroegste 28.11.2011

-Foto's: tweetal foto's waar betrokkene alleen op staat”

In haar middel betwist verzoekster niet dat enkel deze stukken werden voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag.

3.9. In casu weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag omwille van het feit dat verzoekster niet aantoont dat zij en haar partner een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben. De bestreden beslissing stelt: “(...) *Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (...)*”

3.10. Verzoekster meent dat zij *“voldoet aan alle voorwaarden hiertoe, doch in de bestreden beslissing werd ten onrechte geoordeeld van niet.”* Verzoekster vervolgt dat zij een relatie heeft van meer dan twee jaar met haar Belgische partner, dat zij al meer dan een jaar feitelijk samenwonen en dat de bestreden beslissing de feiten niet correct heeft beoordeeld. Verzoekster toont met haar eerder theoretische betoog over de motiveringsplicht niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door haar voorgelegde elementen kennelijk onredelijk heeft beoordeeld en onterecht heeft beslist haar het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren.

3.11. Verder merkt de Raad op dat verzoekster in haar middel bepaalde stukken *“bijkomend wil voorleggen, dewelke aantonen dat zij wel degelijk aan alle voorwaarden voldoet”*. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij de stukken, die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt, aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. Bijgevolg zijn deze niet van aard om een motiveringsgebrek of een onzorgvuldigheid in de bestreden beslissing aan te tonen. Ook de Raad kan hiermee geen rekening houden aangezien hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurs-handeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.12. Verzoekster voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Dit verdragsartikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.13. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een

familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. In casu beroept verzoekster zich op een gezinsleven met haar Belgische partner. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd te Aalter en er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.14. Wat de inmenging van het openbaar gezag betreft, wijst de Raad erop dat het aan de overheid toekomt om de openbare orde te waarborgen en in dat kader voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. Artikel 8 van het EVRM kan immers niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De Belgische wetgever heeft voorzien dat de partner van een Belg conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie dient aan te tonen aan de hand van een aantal vastgelegde criteria. De Raad merkt op dat verzoekster er niet in geslaagd is dit bewijs te leveren, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.14. Het opleggen van door de wet voorziene specifieke voorwaarden aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van 'schijnsamenwoning' biedt wel degelijk een voordeel aan de overheid omdat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De kwestieuze bepalingen vormen geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven. Bovendien stipt de Raad aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke voorwaarden ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN